

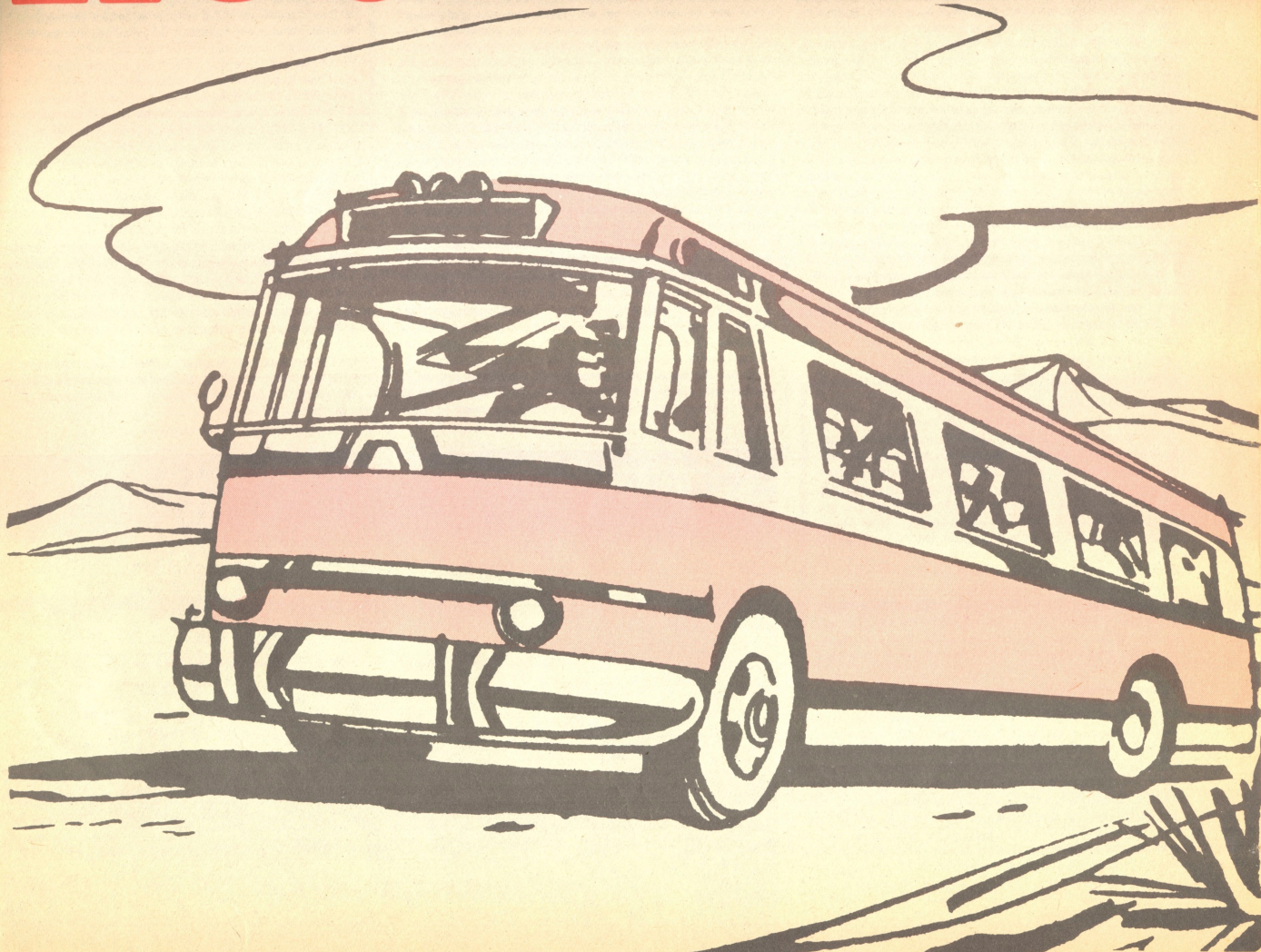

KEES BAARS & NEIL PEART

Wie de Amerikaanse hitlijsten in de gaten houdt, zal ongetwijfeld opgemerkt hebben dat er in de eerste helft van 1981 een drietal rock-elpees maandenlang in de top-twintig stond: *Hi-Infidelity* van REO Speedwagon, *Paradise Theatre* van Styx en *Moving Pictures* van Rush. Voor het Canadese driemanschap Rush, want daar zal dit verhaal over gaan, betekent dit de definitieve doorbraak na jarenlang keihard werken en het lijdt dan ook geen enkele twijfel dat het onlangs uitgebrachte live-dubbelalbum deze status alleen nog maar zal versterken. Zonder ooit concessies gedaan te hebben, blijkt de symfonische hardrock van Rush op den duur toch een zeer groot publiek aan te spreken. Is de wereld rijp voor Rush en/of is Rush rijp voor de wereld?

Er zijn echter tekenen dat dit succes op den duur toch het einde zal betekenen van de muzikale samenwerking tussen drummer Neil Peart, bassist/zanger Geddy Lee en gitarist Alex Lifeson: getuige sommige songs en uitspraken gedaan in interviews, blijken er voor de heren nogal wat nadelen aan de roem en stardom te kleven. Bovendien willen de groepsleden in de toekomst meer tijd besteden aan andere dingen, zoals filmen, vliegtuigen besturen en boeken schrijven. Maar, zover is het gelukkig nog niet. Voor een impressie van het Rush-circus en om antwoord te krijgen op de hierboven geformuleerde hamvragen is Kees Baars eerder dit jaar een paar dagen met de groep mee op tournee geweest door Texas, Arkansas, Mississippi en Tennessee. Mede in verband met het op stapel staande concert in Nederland (14 november: Ahoy, Rotterdam) volgt hierbij zijn reisverslag inclusief een aantal gesprekken met de groepsleden; als speciale bonus een extra blik in de Rush-keuken aan de hand van het door Neil Peart geschreven dagboek over de totstandkoming van *Moving Pictures*, het laatste studio-album.

RUSH ON THE ROAD

En dus wordt er 's avonds na de soundcheck in het Tarrant Convention Centre in een zeer gezellige en ontspannen sfeer op ouderwets-franse wijze aan lange tafels gezeten gedineerd, alvorens alle 14.000 gelukkige bezitters van toegangskaartjes de hal zullen ontfoeren in een kokende heksenketel. Het is nauwelijks voor te stellen dat de groep twee dagen geleden in het voor Amerikanen op steenworp-afstand van 80 kilometer gelegen Dallas voor 16.000 mensen optrad!

De show die Rush in Amerika brengt duurt ruim twee uur en bevat naast een fijne bloemlezing aan oude en nieuwe songs een zeer indrukwekkende lichtshow en een aantal prachtige films, die songs als *The Camera Eye*, *Red Barchetta*, *Hemispheres* en *2112* een extra dimensie te geven. Van het *Moving Pictures*-album worden alle songs gespeeld, behalve *Witch Hunt* (de reden daarvan legt Neil verderop uit in zijn dagboek) en het is opmerkelijk om te constateren, dat Geddy Lee vooral in dit recente werk de nadruk legt op zijn synthesizers en relatief weinig basgitaar speelt. *Sinds ik me fanatiek met keyboards bezig hou, heb ik uitgevonden hoe je songs kunt schrijven waar je weinig of geen basgitaar voor nodig hebt. De synthesizer heeft zoveel meer mogelijkheden dan een gitaar of een bas en met die ontdekking is er voor mij een nieuwe wereld opengedaan. Luister maar eens naar Tom Sawyer, daar zit vrijwel geen bas en gewone gitaar in, maar voornamelijk drums, synthesizer en zang. Ook The Camera Eye bevat maar voor de helft bas.*

Zonder twijfel is hij de laatste jaren geweldig gevorderd met zijn toetsentechniek en zoals hij zelf zegt, de mogelijkheden voor de toekomst zijn haast onbeperkt. Het oude en voor de hand liggende repertoire blijft voor deze tour uitgebreid met *Passage To Bangkok* en *In The End*, twee songs die jarenlang in de kast gelegen hebben en nu op verzoek van veel fans weer uit het vet gehaald zijn. Een 'thank you very much, Forth Worth, you're amazing!' is Geddy's dank voor een uitzinnige reactie na de tweede toegift en zeer voldaan worden de kleedkamers opgezocht. Na een uur zijn ze allemaal reisvaardig en we stappen in de bus die, evenals de drie grote vrachtwagens en de bussen van Max en de roadies, in de hal achter het podium geparkeerd staat. Al snel blijkt dat dit in vrijwel iedere hal in Amerika de normaalste zaak van de wereld is. Als de gigantische deuren opengaan, staan er minstens honderd fans buiten te wachten die er, in tegenstelling tot een aantal overblindende dames, helaas niet in geslaagd waren de hal binnen te dringen. Meedogenloos geeft de bus echter gas en met de in Amerika hoogst illegale snelheid van 80 mijl per uur zoeken we de donkere nacht in, richting Little Rock, Arkansas, waar een vroege en warme dag ons needs toelacht.

DATELINE: TORONTO, 28 JULI 1980 Terwijl het buiten hevig stormde, vond er binnen een ander soort wervelstorm plaats. In de Phase One studio's stonden 2 complete groepen plus apparatuur opgesteld en ontstond er een Wagneriaanse geluidsexplosie, toen Max Webster en Rush samen een song opnamen, getiteld *Battlescar*, voor hun nieuwe elpee. Het was een unieke en uiterst plezierige ervaring om iets dergelijks op deze schaal voor elkaar te krijgen en het resultaat bleek zeer succesvol. Ook kreeg Pye Dubois, de vaste tekstschrijver van Max Webster, die dag de kans om ons de tekst voor een song te geven, die we konden gebruiken als we het wat vonden. Omdat we al heel lang grote bewonderaars zijn van Pye's werk, waren we buitengewoon geïnteresseerd en zo ontstond *Tom Sawyer*. Het is interessant dat er nu een duidelijke Max Webster-invloed in onze muziek zit, via deze tekst van Pye Dubois.

Als ik om 11 uur 's ochtends de gordijnen en balkondeuren openschuif, word ik onmiddellijk verblind door de felle zon, die zowel rechtstreeks als weerspiegeld in een gigantisch zwembad een nieuwe dag aankondigt. Tijdens het ontbijt naast de springplank komt 'Canada' langzaam tot leven en reeds voor twaalfen is het grootste deel van de ongeveer 30 koppelen tellende invasie in en rond het zwembad verzameld.

Geddy en Alex hebben zich ook al gemeld, maar van Neil zullen we die dag niets vernemen. Geddy vertelt ongevraagd dat Neil zich op vrije dagen zelden vertoont en zich in zijn kamer bezighoudt met slapen, rondhangen, schrijven, lezen, muziek luisteren of tv kijken. Soms zoekt hij 's avonds de anderen op. Geddy benadrukt dat ik dit beslist niet als a-sociaal gedrag moet zien; tijdens de busreizen is Neil meestal het middelpunt van de belangstelling, maar als hij op zichzelf wil zijn, wordt dat zonder meer gerespecteerd: anders zouden ze het nooit zo lang met elkaar uitgehouden hebben. De middag wordt kletsend, zwemmend en drinkend doorgebracht en na het avondeten komt Geddy, de filmfreak, met het plan om naar de bioscoop te gaan. Het wordt *The Postman Always Rings*

'Thank you very much Forth Worth, you're amazing!'

Twice met in de hoofdrol Jack Nicholson en een man of tien haakt in. Hoewel Nicholson's sublieme rol de prent nog net overeind houdt, zijn we het er na afloop achter de borrel over eens dat het geheel danig tegenviel. Onze epiloog komt onverwacht tot een eind, als in de hotelbar eindelijk Connie arriveert. Het voltallige gezelschap veert op, want zoals mij de avond ervoor reeds met pikante voorbeelden aangekondigd was, is Connie uit Little Rock nummer één met stip in de Amerikaanse Groepie-Top-Tien. Hoewel een journalist uit Holland voor Connie interessant genoeg is om een kwartiertje van haar kostbare tijd uit te trekken (Holland?? Komen die jongens van Van Halen daar niet vandaan?) en zij mij in die korte tijd verrassend veel wapenfeiten weet te melden, heeft ze haar zinnen die avond op Geddy gezet en als ik even naar het toilet ben om uit te blazen, opent ze op niet mis te verstane wijze de aanval, gadegeslagen door een teleurgestelde menigte. Geddy, die zojuist een handje pinda's wilde nemen, is even van zijn stuk gebracht, maar herstelt zich snel door de bril eens even lekker schoon te poetsen, om daarna de boot vriendelijk doch dringend af te houden. De menigte veert weer een beetje op, Connie houdt aan, maar uiteindelijk wint de button van Geddy's baby het met een neuslengte. Later op de avond kreeg Connie nog forse concurrentie, kwam Neil nog even doorzakken, werd er een groep mensen in taxi's naar de populairste dancing van Little Rock vervoerd, waar nog een fikse vechtpartij uitbrak toen een van de roadies zijn fles bier mee naar buiten wilde nemen; kortom, het werd een ouderwetse bonte avond.

DATELINE: STONEY LAKE, ONTARIO, AUGUSTUS 1980 De lokatie en datum spreken wat betreft de omstandigheden voor zich en hier begon dan eindelijk het creatieve werk. Voor degenen die geïnteresseerd zijn in de vlieghebbij van Alex, kan ik melden dat een grote stapel wrakstukken en een flink gat in het dak van een vrachtwagen de eerste vorderingen lieten zien wat betreft zijn nieuwe passie: het spelen met radiografisch bestuurbare vliegtuigen. Gelukkig ging het met zijn ambities om ook echte vliegtuigen te besturen heel wat beter. Ondanks alle afleiding moesten we regelmatig de schuur in om onze muzikale en tekstuele ideeën uit te werken. Het eerste dat we schreven was *The Camera Eye*, al snel gevolgd door *Tom Sawyer*, *Red Barchetta*, *YYZ* en *Limelight*. Het begon vormen aan te nemen!

Het is soms interessant om achteraf te kijken hoe een bepaalde song nu precies ontstaan is. Neem nu het instrumentale gedeelte van *Tom Sawyer*: dat is ontstaan uit een thema dat Geddy al jaren gebruikte om zijn synthesizers uit te testen tijdens soundchecks. We hadden er nog nooit aan gedacht om het te gebruiken, maar toen we dat eenmaal gedaan hadden, bleek het een ijersterk thema te zijn. *YYZ* is de code die het vliegveld Toronto hanteert om binnenkomende vliegtuigen te leiden; een soort morse die we gebruikt hebben voor het intro. De dag dat er *YYZ*-labels op onze koffers geplakt worden, is altijd een heel gelukkige dag! Wat betreft het tegenovergestelde van die labels, moet het me van het hart dat het ons steeds duidelijker wordt hoe belangrijk toeren voor ons is geworden; in de eerste plaats voor ons persoonlijk als individuele muzikanten, wat natuurlijk direct verband houdt met de ontwikkeling van onze muziek. Soms, midden in een lange tournee, als je 'moe bent, heimwee hebt en daardoor gefrustreerd raakt, lijkt het wel eens of de voordelen daar niet meer tegen op kunnen wegen, maar als je later weer songs schrijft en die in de studio opneemt, blijken juist dat soort dingen zeer belangrijk te zijn geweest voor je muzikale ontwikkeling en dat weegt dan gelukkig weer veel zwaarder dan de nadelen!

lets minder uitbundig door al het geslemp van de vorige avond wordt 14 april op ongeveer dezelfde wijze doorgebracht als de 13e, met die beperking dat het om 4 uur verplicht verzamelen bij de bus is. Het wordt mij eens te meer duidelijk dat het hier bepaald geen schoolreisje betreft, want klokslag vier uur staat iedereen bij de bus, waarna de rit naar het Barton Coliseum ons dwars door Little Rock voert. Afgaande op de vele grapjes die onderweg gemaakt worden, zou je gemakkelijk kunnen denken dat de bewoners van de zuidelijke staten van Amerika dom en bekrompen zijn en dat iedereen op een of andere manier familie van elkaar is. De hardnekkigheid waarmee dit soort grapjes telkens weer door heel Amerika opduiken, doet toch een kern van waarheid vermoeden. En dat er inderdaad vreemde exemplaren rondlopen, blijkt meteen al die avond, wanneer een van de roadies mij tijdens de pauze wijst op een jongen en een meisje die, gezeten op de tribune achter het podium — waar het misschien wel rustiger is, maar waar je in ieder geval door het grootste deel van de 12.000 aanwezigen aangestaard wordt — het uitgebreid met elkaar doen. Men kijkt er niet echt van op en de roadie roept: kijk hem, is een keer met z'n zuster op stap! Het optreden verloopt een beetje rommelig, omdat er nogal wat stomdronken mensen in de zaal zijn, die verschillende keren lege flessen naar het podium gooien. Er worden geen personen geraakt, maar erg prettig voor de concentratie is het niet. Ook ontloft er voortdurend vuurwerk in de zaal en ik begin langzamerhand te begrijpen waarom er in deze contreien vrijwel nooit live-albums opgenomen worden. Toch is het een goed optreden en de jongens zijn niet ontevreden. Na afloop blijven we vrij lang in de kleedkamers rondhangen omdat het erg gezellig is en als we dan eindelijk vertrekken, zien we dat de vrachtwagens met apparatuur al weg zijn. 'Die halen we onderweg wel in,' roept de chauffeur en terwijl hij de radar-detector inschakelt suizen we over een pikzwarte weg richting Jackson, Mississippi. Ik leg Neil de vraag voor wat er precies waar is van de geruchten dat Rush het rustiger aan gaat doen.

*Ik heb daar inderdaad iets over gezegd, maar die journalist heeft het een beetje aangedikt. Ik heb verteld dat de leden van Rush zich in de toekomst — en dan denk ik over een paar jaar — wat meer met andere dingen willen bezighouden dan alleen muziek. Ik zelf wil me wat meer op schrijven toeleggen, Geddy wil zich graag wat meer in het medium film verdiepen en Alex houdt ontzettend veel van vliegen. Muziek zal nooit uit ons leven verdwijnen, maar in de toekomst gaan we onze tijd gewoon wat meer verdelen. Ik doe het trouwens al een tijdje. Neem nu de laatste tijd: ik ben op het ogenblik een toerverslag aan het schrijven, ik heb een dagboek bijgehouden over de totstandkoming van *Moving Pictures*, ik heb enkele van onze biografieën geschreven, ook ben ik bezig met een groot artikel voor *Modern Drummer Magazine* en vorige week heb ik samen met Terry Watkinson een song voor Max Webster geschreven. Ik probeer zoveel mogelijk dingen te doen in de tijd die ik zo af en toe over heb, want ik heb gemerkt dat ik van inactiviteit nog veel inactiever word en dan ga ik teveel nadenken over het feit dat ik mijn vrouw en kind zo mis. En dat is niet goed.*

Waarom schrijft hij eigenlijk die dagboeken en bio's?
Ten eerste om me in het schrijven te bewaken en ten tweede omdat ik de mensen wat meer inzicht wil geven over het wel en wee van een groep. Ik wil graag het een en ander wegnemen van al die glitter en glamour die er rond een artiest hangt. Ik zou het prettig vinden wanneer men een wat reëler beeld zou krijgen van mensen die bekend zijn; dat het eigenlijk allemaal eenvoudige boerenlullen zijn, die ook zo hun problemen hebben. Dat is wat mij het meest dwars zit in dit vak, de grenzeloze adoratie. Je begrijpt dat een nummer als *Limelight* ook over dit soort zaken gaat. Een mentaliteitsverandering zou voor het publiek heel goed zijn, maar zeker ook voor een heleboel muzikanten.

lees verder op pag. 35